

Foraaibid man ved, at udtale Ønfte om Brugspantets Afstafelse maatte have tænkt paa Danste Lov 5. 7. 8 og 9 og den deri omhandlede Ret, for Pantaveren til at træde til sit Pant, naar Skyldneren ej betaler ham Renter, og Udbrug paa behørig Maade, finder Ministeriet dog overvejende, Betænelighed ved, at stride hertil. Den omtalte Udgang til at træde til sit Pant har i lange Tider været betragtet som en i Panteretter liggende Besjælsing og en Bestanddel af den til samme hørende Retsfølgning, og der findes saameget mere Betænelighed ved, at affstafte den, som den netop i senere Tider benyttes mere end forhen. Ej heller kan den siges, at være i og for sig unaturlig, og naar den renses for de til den knyttede Misligheder, synes dens Tilværelse snarere at maatte styrke Realkreditens end det Modsatte. Ministeriet troer derfor ikke, at burde gaae ind paa Afstafelsen af den nævnte Ret, men man vil foreslaa nogle Ændringer i Danste Lov 5. 7. 8 og 9, hvorved der formentlig vil raades. Ved de vigtigste Anser mod denne Artikel. Først foreslaaes det, at Panthaverens Indsættelse i Pantets Besiddelse altid maa ske ved en Fogedforretning. Dette er i og for sig af mindre Vigtighed, da der neppe i lang Tid er forekommet og formentlig heller ikke let vil forekomme. Exempel paa, at en Pant-haver vilde benytte sig af Artiklens Regel om, at Panthaveren uden Fogdens Mellemkomst kan tage Pantet i Besiddelse. Dernæst foreslaaes — og dette er Hovedsagen —, at Panthaveren ikke skal kunne selv tage Pantet i Besiddelse, men at Bestyrelsen af det skal overgives til en af Fogden udnævnt Mand, som administrerer Pantet saaledes, at Overstuddet afgives til den forfølgende Panthaver, ganske ligesom naar Udlæg er givet i Ejendommens Frugter og Indtægter, enten alene eller i Forbindelse med Ejendommen selv, hvorom nærmere Regler ere givne i § 48. Ved denne Ordning, som nødvendiggjør, at Pantets Tiltrædelse skeer ved en Fogedfor-

retning — en saakaldt Indsættelsesforretning — undgaaes det, hvorover man fornemlig har beklaget sig ved Danste Lov 5. 7. 8, nemlig at en enkelt Panthaver og det endog en lavstaaende Panthaver kan sætte sig i Besiddelse af Ejendommen og henhynsløst udnytte den til sin egen Fordel ved, at gjøre det mest Mulige ud af den i en kort Tid til Skade baade for Skyldneren og de andre Panthavere, selv de foranstaaende, der ikke ville kunne modsætte sig denne Trafik, naar blot Rentebetaling m. v. overfor dem ikke forsummes; det ligger nær her at anvende samme Fremgangsmaade, som i § 48 er foreskrevet med Hensyn til Udlæg, der strækker sig til Ejendommens Frugter og Indtægter, da de Misligheder, som skulle forhindres, i begge Tilfælde ere de selv samme.

§ 51. foreslaaes, at Loven først skal træde i Kraft den 1. Oktober 1890. Da den vil gjøre betydelige Forandringer i det Tilvante og behandler et i og for sig vanskeligt og indviklet Stof, maa det anses nødvendigt, at der levnes alle Vedkommende — hvorved især tænkes paa Retsbetjentene og Sagførerne — en nogenlunde rundelig Tid til at sætte sig ind i den. Dens Regler ville efter de om nye procesuelle Loves Virkning gjældende Regler strax komme til Anvendelse paa enhver tvungen Forauktionering, som indledes efter Lovens Ikrafttræden, ligesom ogsaa de i §§ 48, 49 og 50 givne Regler strax maa finde Anvendelse paa ethvert Udlæg, der gives, eller enhver Træden til Pantet efter Danste Lov 5. 7. 8, som finder Sted, efter at Loven er traadt i Kraft.

Da Loven i alt Væsentligt er egnet til ogsaa at omfatte Færøerne, men der dog kan være Enkeltheder i den, som ikke passe for disse, f. Ex. med Hensyn til Bekjendtgørelsesmaaderne og Fristerne, er der foreslaaet tilføjet denne Paragraf en lignende Bestemmelse angaaende Færøerne som den, der findes i Skiftelov 30 Novbr. 1874 § 93 og Konkurslov 25 Marts 1872 § 170.